

Fotografski papir je bil tanek, zato so ga lepili na kartonsko podlago. Dunajska grafična industrija je po naročilu ateljejev opremljala kartone z besedilom in okrasnimi risbami. Ateljejski fotografi so svoje izdelke opremljali z žigi in podatki, obvezno seveda z imenom mojstra oziroma lastnika ateljeja. Najprej je bilo besedilo v nemščini, ko je tudi med poklicnimi fotografi postalo pomembno narodno buditeljstvo, so pričeli objavljati dvojezična besedila. Med 1900 in začetkom prve svetovne vojne je delovalo vse več narodno zavednih Slovencev, ki so na hrbtni strani fotografij navajali podatke le v slovenskem jeziku.

Johan Martin Lenz (1864-1916)

V Celju je začel z ateljejskim delom ob koncu osemdesetih let 19. stoletja. 1888 si je postavil na dvorišču svoje nove hiše v sedanji Razlagovi ulici velik stekleni atelje, ki ga je po prvi svetovni vojni skupaj s hišo kupil Josip Pelikan. Lenz je bil tudi uradni fotograf celjskega Muzejskega društva.

Viljem Pick

Leta 1903 je prevzel Magoličev atelje Apolon v Celju in obdržal naziv »edini narodni fotografski zavod«. Po rodu je bil Čeh. Priporočal je tudi svoje razglednice.

Alojz Vengar (1871-1951)

Poklicni fotograf v Radovljici od 1899. Sprva se je učil podobarstva pri Janezu Vurniku, nato fotografije pri Antonu Jerkiču v Gorici. Bil je začetnik družinske fotografske tradicije, žal je del dragocenega arhiva propadel v požaru. Vengar je bil mojster za družinske portrete.